

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 27. Iuuenis innocens carcere, alter bis suspensus supplicio liberatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

retanam moraretur peregrinationem; & simul priorem in reddendo voto negligentiam compensaturus, è vestigio contendit Lauretum, omiffa domus, patriæque reuifendæ cura. Ita precario, mendicatioque cibo se paruumque filium sustentans ad Lauretanam peruenit Aedem, insignis non magis recuperata prius nauis, quam deinde amiffo nauigio, filioque feruato: nec minus exfoluta postea voti religione memorabilis, quam antea neglecta.

Iuuenis innocens carcere, alter bis suspensus exitio, ac supplicio liberatur.

Cap. XV XII.

HAud minus in supplicijs, quam in fluctibus propul- sandis Lauretana Virgo admirabilis per idem tempus fuit. Augustinus à Rocca Valdonia (oppidum est ditionis Senensis) falso crimine postulatus vinculis tenebatur. Ibi cum innocens multos iam dies torqueretur, Lauretanâ Virginê, cui mirifice addictus erat, implorat. Nec irritæ preces. nocte intè pesta excitus somno manicas ferreas, quibus vinctus erat, sua spôte elapsas videt è manibus. Protinus B. Maria consiliû, viresq. ad fugâ suppeditate, carceris parietê subruere aggressus camenta quædâ reuellit manu, ita patefacta fenestra, quæ illi effugium dedit. Cæterû duo restabant ostia. quæ obstarêt fugæ: hæc sorte quadâ diuinitus aperta, & incustodita reperit. Ergo euadit in tutum, B. Mariæ munere non effugium solum nactus, sed etiam perfugium. Hic imminente, alter iam vrgenti supplicio exemptus. Franciscus erat quidam Ferrariensis, homo rusticianus, sed pius. Is anno seculi huius LVI. Picenum peragrans in Ducis Guisij, qui pro Paulo Quarto aduersus Philippum Regem Hispaniæ bellum gerebat, copias incidit, a quibus de ratione itineris sui interrogatus, ac liberaliter habitus cum litteris Galli Ducis, ad Pontificij exercitus Præfectum in thoracem infutis, certisque notis de

*Trad. Laur.
Ann. Laur.
Rjere.*

quibus inter eos conuenerat, dimittitur rei totius ignarus. Igitur ad Anagniam Campaniæ Urbem ab excubijs hostilis exercitus interceptus, excussusque ad M. Antonium Columnam adducitur. Qui ex repertis in thorace hostium litteris, nutisque exploratorem haud dubie ratus, continuo suspendi miserum rusticum iussit. Confestim igitur ad supplicium rapitur, prosequente ingenti militum, ciuiumque Anagninorum manu. Nec tamen ille defuit sibi. Facta orandi diuini numinis potestate, submittit genua, à Deo veniam orat. Protinus Mariam Lauretanam inclamans, Non te fugit B. Virgo Dei mater (inquit) me innoxium mori, neque vlllo modo conscium istiusmodi litterarum. Proinde te oro quæsoque, tuum mihi propities filium, vt alias meas noxas, quibus grauiora commeruisse me fateor, oblitus pro sua singulari clementia, innocentiam indicio aliquo declaret meam. Hæc magna voce elocutus, fidenti animo graditur ad mortem. Eum carnifex ad furcam religatū, è scalis deijcit, ceruicibusque pede oppressis, relinquit pro mortuo. Mira dictu, visuque res. Parumper miser ille pependerit, cum fracta reste, subito corruit; apparuitque incolumis, sanusque. Sed miraculū pro fortuito casu habitum, quo deinde foret illustrius. Extemplo carnifex solidiore laqueo ceruicibus inserto, miserum illum reducit ad patibulum, obtortoque strenue collo, deturbat è scalis. Ecce tibi rursus Dei vtique ac Deiparæ nutu funis rumpitur; & Franciscus præceps ruens fracto capite iacuit semiuiuus. Tum enim uero mouit circumfusam multitudinem miseranda rustici species, admiratio nemque auxit funis præualidus sua sponte ruptus. Et simul subibant animos videntis ad supplicium preces, ac Lauretanæ Virginis imploratio. Itaque plærisque ueniam insonti, ac B. Mariæ caro iuueni deprecantibus, cœlestiū munere bis seruatum à mortalibus perdi religio fuit. Ergo M. Antonius ab insita humanitate, eximiaque in Lauretanam Virginem religione, impensius etiam quam rogabatur

batur, condonat illi supplicium. Et ciuitas Anagnina rei gestæ testimonium rite obsignatum eidem tradit. Quod ille Lauretum ad agendas Virgini grates profectus apud eam deposuit, illustre apud posteros miraculi monumentum.

Sicula mulier iugulata sanatur.

Cap. XXVIII.

Nihilominus, ac fortasse etiam magis admirabile est, quod deinceps de muliere traditur. Sicula puella (cuius nomini parcitur) meliore forma, quam fama, Venetias perducta multos ibi annos vulgato corpore quaestum fecerat. Iam satis rem auxerat familiarem, cum iacta patriæ desiderio, domum aliquando redire decreuit. Ergo bonis omnibus in pecuniam redactis, familiari quodam suo comite Lauretum petit ea mente, ut deterfis inibi confessione superioris vitæ sordibus, ac Lauretana Virgine salutata, inde lætior in Siciliam pergeret. Ventum erat ad Rauennatem syluam, cum bonus ille familiaris posteaquam omnia circa tuta videbantur, prædæ spe stimulante, stricto ferro inuadit incautam. Nec tamen eam penitus fefellit. Mulier infesto mucrone se peti cernens, Virginem Lauretanam inuocat. At latro (differente B. Maria auxilium, quo esset illustrius) puellam gladio transuerberatam è iumento, quo uehebarur deijcit: deiectam insequitur, conciditque plagis B. Mariæ subinde præsidium implorantem. Ad vltimum ne qua sit reliqua vitæ spes, seminecem iugulat foedum in modum: auroque, ac gemmis ablatis, muliere insuper vulneribus confossa, recedit. Illa in suo natans cruore iam moribunda luctantem animam B. Virgiui commendabat; cum in ipso articulo haud dubiam patronæ suæ experta est opem. Repente ei B. Maria

*Anna Laur.
Rier.*